

Finantsministeren: Det ærede ſonge- valgte Medlem mente, at jeg kun om det fore- liggende Vndringsforſlag havde udtalt, at jeg ikke vilde fraraade det. Det ſtaar for min Grindring ſaaledes, at jeg tillige udtalte, at det vilde være ſærlig tilfredsſtillende for mig, om Landſtinget ved at vedtage dette Vndringsforſlag vilde ud- trykke ſin fulbſtændige Samſtemning med det af mig Forlangte. Jeg tror ikke at tage feil i, at jeg udtalte det, men i alt Fald vil jo Tidenden viſe det. Jeg tror alſaa ikke, at det ærede Medlem paa nogen Maade er berettiget til at ſtemple mine Udtalelſer forrige Gang om Vndringsfor- ſlaget paa den Maade, han gjorde. Jeg vil der- til ſæie, at, hvor megen Pris end Regjeringen maatte ſætte paa at være i Overensſtemmeſe med Landſtinget, ſaa forekommer det mig nok, at Værdien af denne Overensſtemmeſe taber ſig ikke ſaa lidt, naar den kun ſkal viſe ſig derigjennem, at Landſtinget følger det, ſom Regjeringen for- drer eller tror at kunne forbre. Naar det ærede Medlem ſtillede Sagen ſaaledes, at han — jeg tror ikke Thinget, men alſaa han for ſin Perſon — ſænebe den Veiledning, ſom han ønskede fra Regjeringens Side med Henſyn til, om han ſkulde ſtemme for det foreliggende Vndringsforſlag eller for Lovforſlaget uforandret, ſaaledes ſom det er overſendt, ſkal jeg dertil bemærke, at dette ſidſte troede jeg ſaa for Landſtingets Vedkommende aldeles udenfor Spørgsmaalet. Jeg har ikke kunnet opfatte 2den og 3die Behandling her i Thinget anderledes, end at dette Alternativ aldeles ikke ſaa for, og jeg vil alſaa ſige, at det forekommer mig, at ærede Medlemmer ganſke viſt kunde valle mellem to Beſlutninger, men at diſſe maatte være enten at vedtage Lovforſlaget med den eneſte Vn- dring, ſom er ſtillet dertil, eller ogſaa at forkaſte det. Jeg kan forſtaa, at der i ſaa Henſeende foreligger et Alternativ, hvorimod det aldrig har kunnet falde mig ind, at der i Virkeligheden fore- laa i Landſtinget dette Tredie eller det, ſom det ærede Medlem betegnede ſom det Andet, nemlig det, at vedtage Folkethingets Forſlag uforandret — ſelvfølgelig efter det Indtryk, jeg havde af denne Sags 2den og 3die Behandling heri Thinget.

Termansen: Jeg har kun forlangt Ordet for at gjøre en kort Bemærkning lige overfor det ærede 3die Medlem for 5te Kredſ (Oyenbøll). Jeg har ikke tænkt mig de ganſke overordentlige Følger, ſom den ærede Landſtingsmand udmalede for os af, om vi idag gif ind paa at ſtemme for Forſlaget, ſom det er kommet til os fra Folke- thinget, og jeg kan heller ikke indrømme, at, fordi vi idag, ſærlig under de ekstraordinære Omſtændig- heber, ſom finde Sted, gaa ind paa det Forſlag, ſom er vedtaget i det andet Thing, derved ſkulde i fjernſte Maade have forſkrevet os til eller under-

ſtaſtet os det andet Things Beſlutninger, hverken med Henſyn til Lønningſbeſtemmelſerne eller i nogen anden Henſeende. Den ærede Landſtings- mandſ ſtarke Udtalelſer mindebe mig om nogle Ord, ſom engang en berømt Mand har brugt lignelſesviſ ved en ſaadan Leilighed. Han ſagde, at det var viſtnok, at, naar man gif ud ad Nørre- port og blev ved at gaa uafbrudt i ſamme Ret- ning, vilde man tilſidſt falde i Ishavet, men der- af fulgte ikke, at hvergang man gif ud ad Nørre- port, var det nødvendigt, at Veien førte En til Ishavet.

Oyenbøll: Ja, jeg vil dog juſt ikke ſige, at den Veie, ſom den ærede Landſtingsmand vil ſlaa ind paa ved at vedtage det foreliggende For- ſlag uforandret, er ſaa lang ſom Veien fra Nørre- port og til Ishavet. Lvertimod ſynes jeg, at de Grunde, jeg anførte, være temmelig nærliggende, navnlig den, at Folkethinget ved aldeles unotiveret at nedſætte de Lønningſtillæg, ſom Embeds- mændene have havt i en Række af Aar, til kun at gjælde dem, der have 2,500 Kr. eller derunder, har givet et ſaa tydeligt Fingerpeg paa, hvad der egentlig er Folkethingets Mening med Henſyn til Embedsſtanden, at det er Noget, ſom Landſtinget paa ingen Maade kan bøje ſig for. Det ſynes egentlig — jeg taler ganſke i Almindelighed — ſom om Folkethingets Mening er at trykke Em- bedsſtanden noget ned i materiel Henſeende, ſom om Folkethinget mener, at, naar de have lige til det tørre Brød, er det omtrent nok, Folk kunne lade være med at blive Embedsmænd, naar de ikke ville være det for den Gage, der tilbydes, og det er alſaa ikke netop fra ſelve Embedsmændenes Standpunkt, jeg ſer det Fordærvelige i dette; jeg ſer det Fordærvelige fra Landets Standpunkt i det Hele, idet vi da efterhaanden ſynke ned til at ſaae en ſlet og upaalidelig Embedsſtand, hvilket maa forekomme os ſaameget mere fordærveligt, ſom vi hidtil have havt og viſtnok beſtandig have en god Embedsſtand. Det vil blive den væſent- ligſte Følge af den tilſigtede Fremgangsmaade, ſaaledes ſom det forleden blev anført af et andet æret Medlem i Salen, at, naar Folk ikke due til Andet, ſaa blive de Embedsmænd, thi det er det, ſom betaler ſig daarligt. Det er det, vi ville værge os imod. Nu foreſtaar der i de nærmefte Aar en Forhandling mellem begge Thingene om Embedsſtandens Lønninger — jeg ſer ikke rettere, end at nu, da vi ſlippe af med Krigsøveſenet, ſom jeg haaber, vil det blive Hovedſagen i vore Forhand- linger i de kommende Aar — men ſaa ſiger jeg, at det vilde være et farligt Præcedens, naar Landſ- thinget ſamtykkede i at gaa ind paa at erkjende, at, naar en Familieløber har 2,500 Kr., ſaa har han i Grunden nok. Det vilde være et Be- ſparelſesſyſtem, ſom vilde medføre, at vi gif ud fra, at vi ſkulde ſaae vore Embedsmænd ſaa bil-